

Veselé prázdniny, morčátko

Marta Knauerová

Veselé prázdniny, morčátko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Knauerová, Atila Vörös

Veselé prázdniny, morčátko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VESELÉ PRÁZDNINY, MORČÁTKO

Text © Marta Knauerová, 2025
Illustrations © Atila Vörös, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5572-1
ISBN e-knihy 978-80-264-5577-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

VESELÉ PRÁZDNINY, MORČÁTKO

Marta Knauerová

Atila Vörös

 P R E S S

Zvířata jsou na tom stejně jako děti.
Potřebují lásku, pochopení a volnost.

Prázdniny jsou tady. Konečně!

„Konečněěě!“ zakřičel Vojta hlasitě a školní batoh odhodil prudce do kouta. Pak ho ještě pro jistotu nakopl tak, až batoh zafrčel rovnou pod postel. „Táák,“ zamnul si spokojeně ruce. „A teď tam hezky dlouho zůstaň!“ poručil mu se smíchem. „Vylezeš, až ti řeknu! Jasný?“ křikl na batoh a plácl sebou na postel.

„Konečněěě!“ zakřičela Víky z vedlejšího pokoje a s batohem udělala to samé. Pak vběhla do Vojtova pokoje a s rozběhem skočila do postele vedle něj. Oba se rozesmáli a dlaněmi si hlasitě plácli na pohodu, která jim právě teď začala.

První den prázdnin byl vždycky ten nejlepší. Nejlepší ze všech! Na tom se shodli. Byl to den číslo 1, který odstartoval dva měsíce nekonečného volna a velkých plánů. Odstartoval dny bez vstávání, bez učení, bez mučení!

Byla to prostě po-ho-da!

Dvojčata Vojta a Viky se těšila na prázdniny už dlouho. A nebylo divu! Věděla přesně, co je čeká, kdo je čeká a kam už za dva dny spolu vyrazí. Těšila se stejně jako loni i předloni na to samé místo a vůbec jim to nevadilo. Naopak! Letos se těšila tisíckrát víc. Vždyť odjížděla na to nejlepší a nejkrásnější místo na světě.

„Letos to bude něco úplně jinýho,“ prohlásil Vojta a zasněně si založil ruce za hlavu. „Vždycky to bylo skvělý,“ ujistila ho Viky, „ale teď! Teď to bude nejlepší!“ zasmála se. Těšili se na odjezd a měli k tomu naprosto jasný důvod.

Na tenhle zoo tábor, jak mu říkaly, si děti mohly vzít s sebou i své domácí mazlíčky. Pokud je tedy měly. Vojta a Viky mezi ty šťastlivce dlouho nepatřili. O to víc si živá zvířata přáli a jejich cesta k nim nebyla rozhodně lehká.

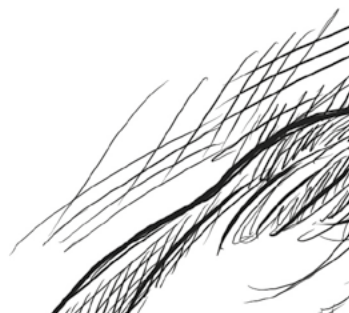

Zvíře, kam se podíváš

Ještě do minulých narozenin byli Vojta s Viky naprosto bez šance, že by nějaké zvíře kdy měli. A to hlavně díky mamince. Ta se celé roky úspěšně bránila tomu, aby si přinesli domů cokoli živého, natož aby nějakého toho chlupáče doma chovali.

Maminka se bránila zuby nehty jakýmkoli zvířatům, a to i těm nejmenším a nejtišším, jakými byly rybičky. Ty si přál pro změnu chovat tatínek.

Ten se zvířaty nikdy žádný problém neměl. Naopak! Pocházel z malé vesnice a tam byla zvířata téměř v každé chalupě. Od malých králíků, slepic, kachen, hus, ovcí a koz až po ta největší, jakými byli koně a krávy. Kočky a psi byli na vesnici samozřejmostí. A tak nebylo divu, že i on se za nějaké to malé zvířátko pro dvojčata u maminky přimlouval.

Splněná přání a podivný strach

Nakonec to maminka přece jen vzdala. Loni, 5. prosince, bylo dvojčatům rovných deset let. „Krát dva,“ vypočítával na prstech Vojta, „je dvacet!“ dodala Viki. „A to už si zasloužíme pořádný dárek. Nebo ne?“ prosili maminku. A tak se stalo!

Vojta dostal křečka Šumiho a Viky morčecí holčičku Borůvku. Jejich radost nebrala konce. Byli ze svých mazlíčků tak nadšení, že už se nemohli dočkat, až jim společně připraví ten nejkrásnější Štědrý den.

Jenže všechno se to pěkně zamotalo. Morčinka Borůvka byla od samého rána nějaká divná. Byla zahrabaná v hromádce sena a vypadala jako nemocná. Kožíšek měla naježený, nejedla, nepila, a když, tak jen pár kapiček.

Viky o ni měla strach a nejraději by s ní zůstala doma. Vojta ji ale nakonec přemluvil, a tak vyrazili.

Jakmile však vánoční zpívání skončilo, Viky vyskočila z kostelní lavice jako první. Venku hustě sněžilo, ale ona přesto běžela celou cestu až domů. Jako by tušila, že se děje něco podivného. Rychle odemkla vrátka do zahrady. Kabát si rozpínala už cestou a boty nechala ležet uprostřed chodby. Celá zasněžená vběhla do pokoje, rozsvítila lampu a zůstala stát na místě, jako by jí někdo přibíl nohy k podlaze.

Vánoční zázrak

Viky zírala nevěřícně dovnitř klece a nebyla schopná se ani nadechnout, natož to pochopit. Nemohla uvěřit tomu, co vidí. Zavřela na chvíli oči a zase je otevřela. Přece se jí to nezdá! Nebo zdá? Pomalu si klekla na zem vedle klece. Když jí konečně došlo, co vidí, rozplakala se. Ale ne smutkem! Štěstím!

Zachumlaná do sena se dívala na plačící Viky malinká, čerstvě narozená morčecí holčička. Maminka Borůvka seděla vedle ní, a kdyby uměla mluvit, tak by jí určitě řekla jediné: „To koukáš, Viky, co? To jsi nečekala!“

A měla by pravdu. Takový šok a takové překvapení nečekala ani Viky, ani nikdo další. I Vojtovi došla údivem řeč. V tu chvíli se dokonce smířil i s tím, že on dostal od Ježíška křečka jednoho a Viky morčata dvě.

„To je pěkná nespravedlnost!“ smál se tenkrát. Musel uznat, že za tohle nadržování

v počtu dárků nalezených pod stromečkem Viky opravdu nemůže. Byl to zkrátka vánoční zázrak, jak má být. Na tom se shodli všichni. A právě na tenhle Štědrý den teď Vojta s Viky rozvalení na posteli vzpomínali.

„Pamatuješ?“ řekl Vojta. „Letěla jsi z kostela jako šílená. Bála ses, že je Borůvka nemocná. Anebo ještě něco horšího, vid’?“ Viky se vedle něj na posteli posadila. „A ty se divíš?“ zavrtěla hlavou. „Ještě teď si pamatuju, jak mi tím strachem bušilo srdce a jak mě v tu chvíli rozbolelo břicho. Strašně jsem se bála, že přiběhnu domů a ona bude...“ rozhodila rukama doširoka, jako by se bála vyslovit tu hroznou myšlenku.

„A místo toho,“ rozesmál se Vojta, „jsi našla v seně zachumlaného malého morčecího Ježíška. Jako v Betlémě!“ řehtal se.

Konec světa

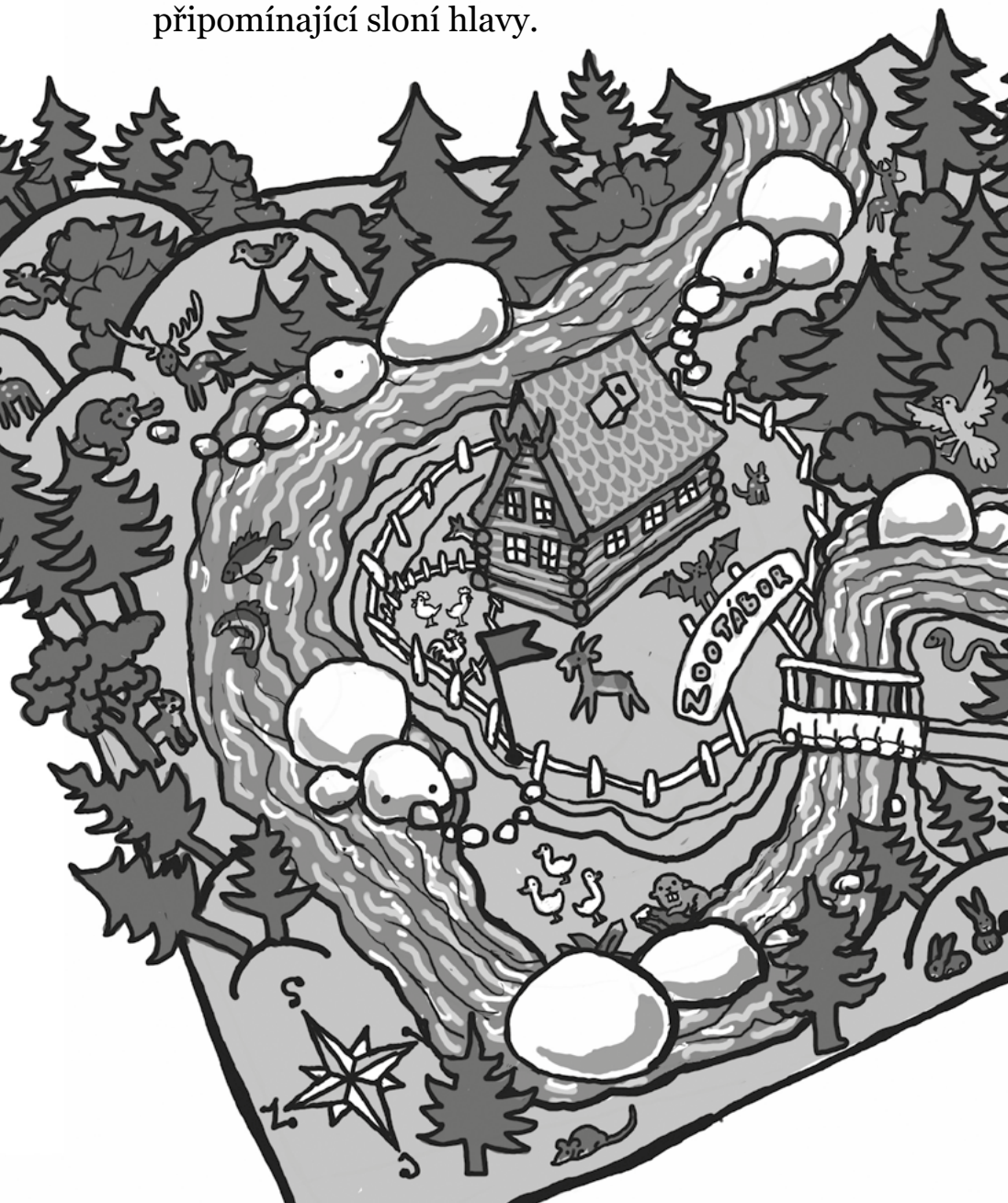
Od té doby uplynulo 6 měsíců. Z malé Brusinky vyrostla krásná a jako zajíček rezavá slečna s bílou lysinkou na hlavě. A aby to nebylo Vojtovi líto, že Viky má morčata dvě a on křečka jen jednoho, koupili mu rodiče k jeho dubnovému svátku malého křečka Fofříka. Tím se skóre domácích mazlíčků vyrovnalo na 2:2 a právě teď vrcholily přípravy na jejich společný odjezd.

Vojta s Viky odjížděli jako každé prázdniny na celé tři týdny až na Konec světa. Tak se jmenovalo místo uprostřed hor, lesů a skal. Vedla k němu dlouhá a klikatá cesta a na mapě byste ho jen těžko hledali. Vypadalo jako velké kulaté hřiště schované v lese. Ze tří stran bylo doslova uzamčené širokým potokem, kterému se ne nadarmo říkalo Divočák nebo také Sloní potok.

Stačilo, aby jen trochu zapršelo a voda se v něm valila jako utržená ze řetězu.

Když bylo naopak sucho, vylézaly z něj na povrch velké a nebezpečně hladké kameny, připomínající sloní hlavy.

Rohatý Romeo

„Podívej!“ smál se Vojta nahlas, když se druhý den dopoledne pustili s Viky do balení. Vytáhl ze skříně rok staré oddílové tričko a vší silou se do něj nacpal. Obrázek brouka roháče se mu na hrudi natáhl jako housenka a tričko na něm doslova praskalo ve švech.

„Vypadáš, jako bys ho čmajznul nějakému trpaslíkovi,“ smála se Viky a s tím svým se o to samé raději nepokoušela.

Brouk roháč nebyl na Vojtově tričku náhodou. Byl maskotem celého tábora, a jejich oddíl se právě proto jmenoval Roháči.

„Pamatuješ?“ bouchl se Vojta pěstí do hrudi. „Když jsme přijeli na Konec světa poprvé, mysleli jsme si, že srub U Roháče, ve kterém jsme bydleli, se jmenuje podle nějakého čerta,“ smál se. „Nebo podle toho černého kozla, který nás tam vítal! Jmenoval se Romeo. Vzpomínáš si?“ řehtala se Viky.

„Aby ne!“ kývl Vojta hlavou. „Měl šíleně dlouhé a špičaté rohy. Chodil si po táboře, jak chtěl, a my jsme se ho strašně báli. Všichni!“ smál se. „To je fakt,“ souhlasila Viky. „Ale jen do té doby, než jsme zjistili, že za námi chodí proto, že chce nějaký pamlsek. Romeo byl prostě boží!“ řekla obdivně.

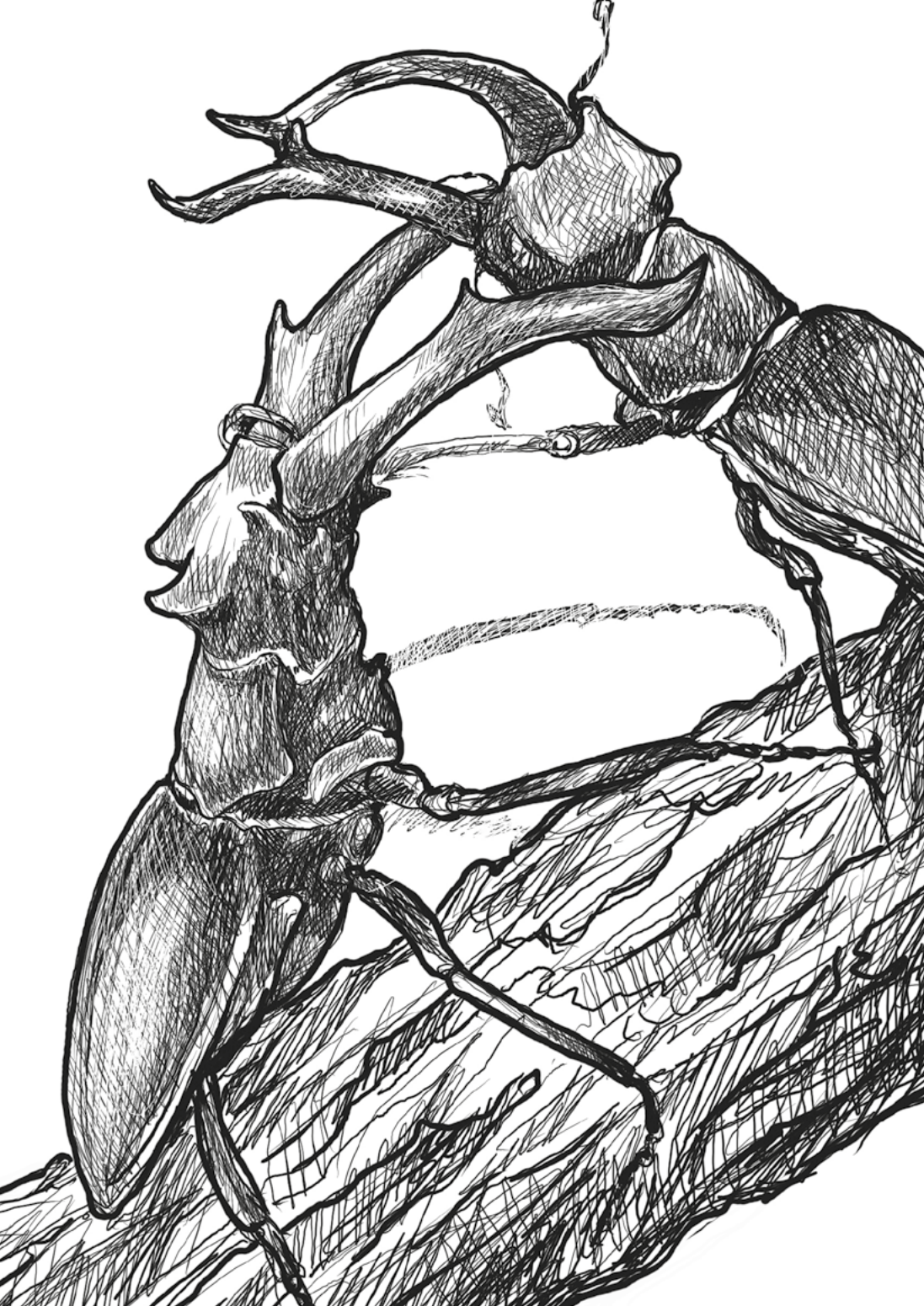
Vzácný patron

Jak děti později zjistily, největší brouk Evropy roháč obecný byl vzácný a přísně chráněný. Kdykoli ho v lese objevily, nemohly se na něj dostatečně vynadívat. Jednou se jim dokonce poštěstilo, že přímo v táboře, na kmeni starého buku, na kterém děti rády sedávaly, mohly sledovat zápas dvou obrovských samců. Dva bojovníci v brnění spolu vedli souboj doslova na život a na smrt. Byl to tenkrát neuvěřitelný zážitek.

Brouk roháč byl symbol síly a statečnosti. Byl namalovaný na vlajce, která vlála nad táborem. Byl namalovaný na hrncích na pití i na dveřích pokojů ve velkém srubu. Na nich držel v obřích kusadlech připomínajících jelení parohy čísla pokojů.

Když se však stalo, že tenhle velký rohatý brouk přelétal v podvečer nízko nad táborem, jeho podivné hluboké bzučení jim nahánělo strach.

Sbaleno! Vyrážíme!

Když měli Vojta s Viky kufry sbalené, pustili se do balení všeho potřebného pro své malé chlupaté miláčky. Ještě že toho nebylo tolik.

Přeppravky měli již několik dní připravené a dobře vybavené. V každé z nich bylo napevno zabudované pítko a malé jesličky na seno. I krmítka na granule měla malý zásobník, z kterého se granule dosypávaly tak, jak je zvířata z misky pod ním postupně ujíдалa. Krom zásob krmení, oblíbených hraček a mlsotinek s sebou nebrali nic.

„Myslíš, že máme všechno?“ zeptala se s obavou Viky a ukázala na sbalené batohy, kufry a přeppravky. „Co máme, to máme!“ řekl rozhodně Vojta. „A jestli něco nemáme, tak si to od někoho půjčíme,“ zasmál se. „To je fakt,“ přikývla Viky. Byla šťastná, že se Vojta pokaždé dokázal rozhodnout i za ni. Rychle a hned. Ona to nedokázala téměř nikdy.

Viky byla rozvážná, a to bylo moc dobře. Krotila a brzdila Vojtu v jeho divočinách, do kterých se pouštěl často a rovnou po hlavě.

„Já to vážně nechápu...“, kroutila hlavou maminka pokaždé, když viděla, jak jsou ti dva rozdílní. „Vy jste měli být jeden, a ne dva,“ říkala s obavou a někdy z legrace.

Viky seděla před klecí s morčaty a cítila, jak ji pomalu pomaloučku opřádá strach z neznáma. Loni to bylo úplně jiné. Snazší! To si zabalila kufr a batoh a bylo! Ale teď? „Milácci moji milovaní,“ vzala jemně obě morčátka a položila si je do klína. „Co když se vám tam nebude líbit?“ hladila je po kožíšku a morčata spokojeně pobrukovala.

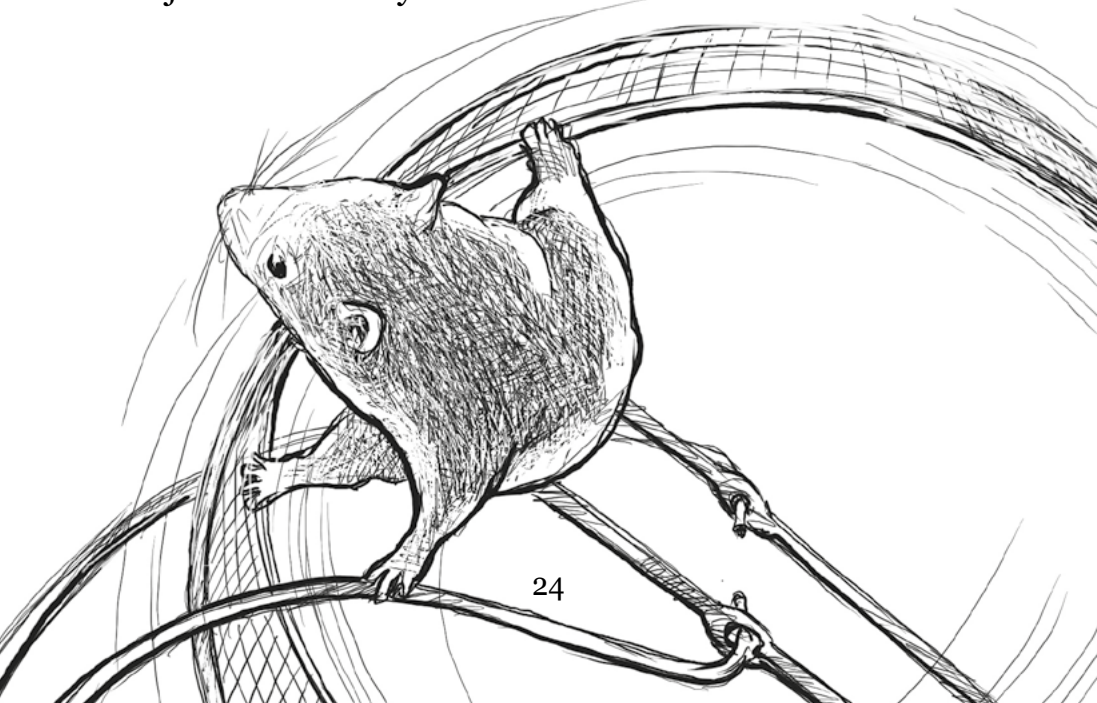
„Co zas trojčíš?“ ozvalo se nad ní přísně. „Borůvka i Brusinka přece do lesa patří, ne?“ zasmál se Vojta a sedl si na zem vedle Viky. Vzal ji kolem ramen, ale legraci si z ní nedělal. Poznal, kdy je jeho ségra opravdu smutná a kdy má z něčeho strach. A to bylo právě teď.

Vzpomeň si, Viky!

„Vzpomeň si,“ řekl Vojta potichu a ukázal na své dva křečky, kteří se právě honili ve velkém běhacím kolotoči. Závodili spolu pořád. Lítali v kleci jako dva blázni, a to hlavně v noci, když se setmělo. Podestýlka jim lítala z klece ven a každé ráno se na ně Vojta naoko zlobil, že po nich musí zas a zas uklízet. Oproti klidným morčecím holčičkám byli křečci Šumi a Fofřík jako dvě rakety na oběžné dráze.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Veselé prázdniny, morčátko.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.